

után mindenütt kerestek, anyám könnyek közt talált rám a kis meredélyen, amint tuskós ágaikat átölelve éppen búcsút vettem a galagonyáktól, és – mint a szomorújátékbeli hercegnő, akinek hiábavaló díszei terhére vannak, hálátlanul az alkalmatlan kéz iránt, amelyik gondosan ügyelve formált minden szalagcsokrot, hogy homlokban a hajat összefogja – kitépett hajcsavarókon s vadonatúj kalapomon tapostam. Könyeim nem hatották meg anyámat, de az eltiport fejfédő és a tönkrement kabát láttán nem tudott elfojtani egy sikolyt. Én meg sem hallottam. „Ó, szegény kis galagonyáim! – mondtam zokogva –, nem ti akartatok elszomorítani, nem miattatok kell elutaznom. Ti sosem bántottatok! Titeket mindig szeretni foglak.” És könnyeimet törölgetve megígértem nekik, hogy ha nagy leszek, nem követem a többiek esztelen életét, sőt ahelyett, hogy tavasszal látogatóba járnék, és sületlenségeket hallgatnék, még Párizsból is vidékre utazom majd, hogy lássam az első galagonyákat.

Le Figaro, 1912. március 21.

Takáts Gyula

TÜNDÖKLŐ TOLLAK

Verssorok a Poetai Harmonistikához

Rómán túlabb, ha onnan
s Velencén innen, mert vele
alszik a mocsár
s amíg a lápon
és zanócon át
forgatja titkait
a sűrű nád,
Maecenasszal együtt
zöld zsombéktenger
szigetén tűnődik
kagylók zátonyán...

Velencén innen, így tehát
Rómán is túlabb e magány...
Háza, mint a bődönhajó
köddel úszik vele haza...
Körötte kastélynyi lidérc
és pásztor és csikász
forgatja titkát,
mint időt a nád...

Alatta tőzeg
mély poklain,
amíg a tólyukak
és varsák, hálók
csapdáin át
Dante hozza Vergiliust,
kútjában – udvarán –
a hattyúk és a zöld kígyó
ódáival villámlanak...

És háza ajtaján,
ha megfulladt
a gyertya már,
a barmok és a sás
úszóin át
a pontuszi mocsár
s a Berzsenyi-titok
Ovidiusszal bekopog.
Hozza és együtt
küldik már tovább
a Dunán, Budán
is messze túlabb
szebb poétikát...

Hajnalra az és ő is ott...
Mocsári-tölgy
s fészeknyi nép,
amelynek gyökerét...
És zsaluját a zsúp alól
rányitva Berzsenyi,
a nap előtt,
vállán a fénnel,
szemben, Kölcsey...

Fölöttük a
fekete-gólya...
Tündöklő tollak!
Tenger és mocsár
idézi tüzes Afrikát
és csizmás Umbriát...